

קוֹנְטָרַס

גְּדֵלַת ל"ג בְּעֶמְר

בו תבאר מעלת גדלת היום הנוֹרָא, יומא דהלוֹלָא רבא,
יום שמחתו של הסנא האַלְקִי רבי שמעון בן יוחאי,
זכותו יגן עלינו, ומה שְׂיֻכּוֹלִים לפעל בו.

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי
רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מְבָרְסָלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ
וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן
הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִיס לִיה
רַבִּי נִתָּן מְבָרְסָלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ
וּמִשְׁלָב בְּפִסְטוֹקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי
תַּכְמִינֵי הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ

הוּבָא לְדַפּוּס עַל־יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרִסְלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר,
אֵז מְאִיר אֹרֹךְ הַגְּדוּל שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יֹחָאִי בְּעוֹלָם, כִּי הוּא גָּלָה כָּל-כֶּף אֶת
רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם, בְּגִלּוּי
רַב נוֹרָא וְנִפְלָא כְּזֶה, עַל-יְדֵי הַלְמוּדִים
בְּזִהָר וּבִתְקוּנִים, עַד שֶׁהֵאָרְה הַזֹּאת
נִשְׁאָרָה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. כִּי כָּל הַגְּלוּיִים שֶׁל
הָאָרִיז"ל וְתַלְמִידָיו, וְהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב
הַקְּדוֹשׁ זי"ע וְתַלְמִידָיו, וְכֵן בְּעַלֵּי הַמוֹסֵר
וְתַלְמִידֵיהֶם, הַכֹּל מְיֻסָּד עַל דְּבָרֵי רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יֹחָאִי וְהַזִּהָר וְהַתְּקוּנִים, וְלִכְּן
בִּיּוֹם הַזֶּה מְאִיר מְאֹד אֹרֹךְ שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יֹחָאִי בְּהָאָרְה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה
מְאֹד.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעד)

א.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי בַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא ל"ג בְּעֶמְר, הַלּוּלָא רַבָּא דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, נוֹהֲגִים בּוֹ שְׂמֻחָה גְדוֹלָה עַד מָאד, וּמְדַלִּיקִים אוֹרוֹת וּמְדוּרוֹת לְכַבּוֹדוֹ, כִּי הוּא נִקְרָא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא (הַגֵּר הַקָּדוֹשׁ), כִּי הוּא הָאִיר אֶחַ כָּל הָעוֹלָם עִם אוֹרוֹ יִתְבַּרַךְ, וְעַל-כֵּן עַל יְדוֹ נִתְעוֹרְרִים מִן הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שְׁגָלָה רַבְּנּוּ ז"ל, שְׂרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי נִקְרָא עַל שֵׁם (דְּגִיאל ד, י): "עִיר וְקְדִישׁ מִן שְׂמַיָּא נִחַת", כִּי הוּא מְעוֹרֵר מִן הַשָּׁנָה, עַל-יְדֵי רַבּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁגָלָה; כִּי הוּא גָלָה כָּל רְזִין דְּאוּרִימָא וְסַתְרֵי תּוֹרָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרְרִין מִן הַשָּׁנָה, וְתַכְף-וּמְיָד כְּשֶׁנִּתְעוֹרְרִין מִן הַשָּׁנָה, אַזִּי נִצּוּלִין מִכָּל מִינֵי חַטָּאִים וְעוֹנוֹת. כִּי כָּל הַיְיִדוֹת וְהַנְּפִילוֹת

וההשקלות שעוברות על האדם, הן רק מחמת שמחו ישן, ואינו זוכה להכיר בגדלת הבורא יתברך שמו, כי אם מח ודעת האדם היו ערים, אף פעם לא היה בא לידי חטאים ועוונות, כי המכיר את אמתת מציאותו יתברך, ויודע ועד אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והוא עומד על ידו, אזי אף פעם לא היה בא לידי חטאים, ומחמת שמחו ודעתו נפלו לבחינת שנה, על-ידי-זה בא לחטאים ועוונות. ועל-כן מאז שגלה רבי שמעון בר יוחאי את ספרי הזהר והתקונים, שהם גלויים של אמתת מציאותו יתברך וכל סודות חכמת הקבלה, וגלה את סתרי נסתרות הבריאה, על-ידי-זה נמשכים שכל ודעת חדשים בעולם, ונצולים מכל מיני חטאים ועוונות, כי על-ידי גלוי אלקות, שאדם מרגיש את אמתת מציאותו יתברך, על-ידי-זה נתעורר מהשנה ונצל מכל מיני חטאים ועוונות, וזוכה לחזר בתשובה שלמה, כי מאירים לו דעתו ומחו בהארה נוראה ונפלאה עד מאד. ועל-כן היום הזה הוא יום שכלו אורה, ולכן נוהגים להדליק בו מדורות אור, ושמחים מאד מאד. כי באמת אין לך עוד שמחה יותר גדולה משמחה זו שנתגלה אמתת מציאותו יתברך בעולם, שעל-ידי-זה נצולין מכל מיני חטאים ועוונות ופושעים, וזוכים לחזר בתשובה שלמה אליו יתברך.

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני, אשר יום ל"ג בעמר, יום ההסתלקות של רבי שמעון בר יוחאי, הוא יום שמחה גדולה בכל העולמות, ובפרט בעולם הזה, כי ההסתלקות של הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, עושה תקוה בכל העולמות יותר מבחיי, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן (חלין ז:), כי הם מתקנים נשמות ישראל במיתתן יותר מבחייהם, ומכניעים את הסטרא אחרא והקלפות הנאותים בנשמות הנפולות בעוונותיהם, כי הצדיקים מכניעין ומבטלין אותם במיתתם יותר מבחייהם, בסוד (שופטים טז, ל): "ויהיו המתים אשר המית במותו רבים מאשר המית בחייו", שהצדיק האמת מנהיג הדור האמתי ממית את שונאי הקדשה והקלפות והסטרא אחרא במותו יותר מבחיי, כי גדלת מעלת הצדיק, שכל ימי חייו בכל עת ורגע בעודו בעולם, הוא מוסר את נפשו, גופו ונשמתו בעבורו ותברך, ונעשה כאין ממש, ונכלל במקום שנכלל בעודנו בגשמיות גופו, עד שנעשה אחד עם עצם עצמיות אלקותו ותברך; כי מרב יגיעתו וטרחתו בעבודתו ותברך שמו, גופו הגשמי והחמרי נעשה כלי לקבל בו עצם עצמיות אלקותו ותברך, ועל-ידי-זה בעצמו הוא זוכה לעורר ולחזק ולאמץ את נשמות ישראל ולקרכן אליו ותברך, כי מרב אור וחיות וזיו ודבקות שנצטמצמים בו,

אִפְלוּ שְׁעֲדִין מְלַבֵּשׁ בְּלָבוֹשׁ הַחֲמָרִי וְהַגְּשָׁמִי, בְּכֹל זֹאת גַּם
הֵם מְזַדְדָּכִים, כִּי הַפְּלִים נַעֲשִׂים בְּבַחֲיֵינָת אֹרוֹת, לְכֹן כֹּל מִי
שֶׁמְקַרֵּב אֵלָיו, גַּם עָלָיו נִמְשָׁךְ אֹרוֹ וְנֶאֱמַתּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַד
שְׁזוֹכָה לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה. כִּי הַצְּדִיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה
נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, חִפֵּץ תָּמִיד בְּטוֹבוֹת וּבְתַקּוֹן נְשָׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל, וְעָקֵר הַטוֹב וְעָקֵר הַהֲצֻלְחָה הָאֱמֵתִית הוּא הַצְּלַחַת
הַנְּפֶשׁ, לְטַהֵר נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִזְהֻמָּתָן, וְלִהְיוֹתֵן בְּתִשׁוּבָה
שְׁלָמָה, לְעוֹרְרוֹן מְשֻׁנָּתָן, שֶׁלֹּא תִישָׁנָה שְׁנַת עוֹלָם, חֵס
וְשָׁלוֹם. וְזֶה כֹּל עֲנִינֵיו בַּחַיִּי, שְׁנַתְּלַבֵּשֶׁת נְשָׁמָתוֹ הַרוּחָנִית
בְּתוֹךְ גּוֹפּוֹ הַגְּשָׁמִי, אֲשֶׁר דִּיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לְבַנְי-אָדָם
שְׁיֻכּוֹת אֵלָיו, כִּי בְּאֵמֶת גְּדוּלֵי מַבְחָרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם בְּטָלִים
בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם בְּעֵינֵי עֲצָמָם כֹּלֵא מִמֶּשׁ, בְּטָלִים
וּמְבַטְלִים כֹּלֵא מִמֶּשׁ, בְּהֵם אֵין לְשׁוֹם בְּרִיָּה הַשְּׁגָה כָּלֵל, כִּי
"עֵין לֹא רָאֵתָה" (יִשְׁעִיָּה סג, ד) אֵת גְּדֻלַּת הַשְּׁגָתָם וּמִדְרָגָתָם,
שְׁעוֹלָה עַד אֵין סוּף, אֲבָל עַל-יְדֵי גְשָׁמִיּוֹת גּוֹפָם, עֲדִין יֵשׁ
לְבַנְי-אָדָם שְׁיֻכּוֹת וְהַשְּׁגָה בְּהֵם, וְאֵף שֶׁגַּם בְּזֶה צְרִיכִים זְכוּת
גְּדוּלָה מִן הַשָּׁמַיִם, שֶׁלֹּא יִתְהַפְּכוּ לְהִיּוֹת חוֹלְקִים עַל
הַצְּדִיקִים, כִּי הָרִי גּוֹפָם הַגְּשָׁמִי וְהַחֲמָרִי מְכַסֶּה עַל אֹר
נְשָׁמָתָם, עִם כֹּל זֹאת מִי שְׁזוֹכָה לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה אֱמֵתִית, וְגַם
הוּא מִשְׁתוֹקֵק אֶל רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבַּרֵּךְ, אֲזִי גַם הוּא
יְכוֹל שֶׁתְּהִיָּה לוֹ אִיזוֹ הַשְּׁגָה וְתַפְיָסָה בְּגוֹפּוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל
הַצְּדִיק, שְׁזוֹדְכָךְ וְנַעֲשֶׂה הַפְּלִי (הֵינּוּ גּוֹפּוֹ הַגְּשָׁמִי) גַּם-כֵּן

לאור, עם כל זאת אי אפשר לצדיק לקרב את נשמות ישראל אלא בשעה שהוא בבחינת שנה, הינו שנשמתו שרויה בתוך גופו, כי ממש הצדיק בעצמו אי אפשר לו לקבל, כי מחו גדול ונשגב ונעלה מאד מאד, עד שאי אפשר לקבל ממנו בשום אופן, כי אם על-ידי שהצדיק מוריד עצמו אל העולם, ומסלק את דעתו, ומדבר עם העולם שיחת חלין וספורי מעשיות, שכל זה הוא סוד שנה לגביו, וכזה יש לבני-אדם איו תפיסה בו ובדבריו, לא-כן כשמתגלה אור קדשתו בשלמות, שאז אי אפשר להשיג את דעתו כלל, ומזה בא שיש לגדולי מבחרי הצדיקים מתנגדים גדולים, מאחר שהאנשים חטאו ופגמו ולכלכו עצמם ימים ושנים בחטאים ועוונות ופשעים, וכל מהם מטנף בכל מיני טנופים, ואם-כן איך ישיגו ויתפסו באור רוחניות גדולי הצדיקים? ! ולכן ההכרח להם להתנגד להם, כי אינם יכולים להבין איך שיהי בזה עולם החמרי והגשמי, המלא הסתרות וכסויים, שישתובב כאן לפיד ומדורה של אש, הדבוק באור האורות בו תברך; ועל-כן מזה נמשך, שבחיים חיותם של גדולי הצדיקים, יש עליהם מחלקת גדולה, ומתחרפים ומבזים אותם, כי לא כל אחד ואחד יכול להתקרב אליהם, כי אי אפשר להתקרב אליהם אלא בשעה שהם מורידים ומשליכים את עצמם מרום גבהי השגתם אל גשמיות ספורי העולם, כי אחרת לא היה לבני-אדם שום

תפיסה והרגשה כָּלֵל, ובו ברגע שהם משליכים את עצמם אל תוך זה העולם, ומלבישים את עצמם בלבוש אחר, כְּכֹר נַעֲלָם ונתבסֶה ונסתֶר אורֶם. ועל־כֵּן לא לשוא מי שְׁמָלָא טנופים ולכלוכים וְעוֹנוֹת ופְגָמִים ובפֶּרֶט פְּגָמֵי הַבְּרִית, חולק על הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד. לא־כֵּן בְּשֵׁעָה שֶׁנִּסְתַּלַּק הַצַּדִּיק, שָׂאז הפְּשִׁיט מַעְצָמוֹ אֶת גּוּפוֹ הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, עַד שֶׁעָלָה לְמָקוֹם שֶׁעָלָה, וְנִכְלָל בְּמָקוֹם שֶׁנִּכְלָל וְכוּ', אִז כְּכֹר אֵין גּוּפוֹ הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי בְּזֵה הָעוֹלָם, אִז דִּיקָא נִתְבַּטְּלוֹת כָּל הַמַּחְלֻקוֹת מִמֶּנּוּ, כִּי כָל זְמַן שֶׁהִיָּה בַחַיִּים חַיּוּתוֹ, הִיּוּ הַגּוּף הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי וְכֵן הַסְּבִיבָה שְׂבָה הִיָּה מִסְבֵּב, מַעְלִימִים וּמְכַסִּים וּמְסַתִּירִים אֶת גְּדֻלָּתוֹ, וְעַל־דִּי־זֵה הִיָּה מְקוֹם לְמַתְנַגְּדִים אַרְוִירִים וּפְגוּמִים לְחַלֵּק עָלָיו, וּלְרַחֵק מִמֶּנּוּ אֲנָשִׁים, לֹא־כֵּן כְּשֶׁנִּפְטַר וְנִסְתַּלַּק, כְּכֹר הַפְּשִׁיט אֶת גּוּפוֹ הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁנָה, וְעָלָה לְמָקוֹם שֶׁעָלָה, וְדִיקָא בְּשֵׁעַת הַהִסְתַּלְקוֹת נִתְעוֹרֵר מִבְּחִינַת שְׁנָה, כִּי נִכְלָל בְּמָקוֹם שֶׁנִּכְלָל, וְנִעֲשֶׂה אֶצְלוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה, וְעַל־כֵּן אִז יוֹם הַהִלּוּלָא שְׁלוֹ, יוֹם חֲתָנָתוֹ, כִּי אֵיתָא בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ (אחרי עא:): צַדִּיקָא אַף־עַל־גַּב דְּאִתְפַּטֵּר מֵהָא עֲלָמָא לֹא אִסְתַּלַּק וְלֹא אִתְאַבֵּיד מְכַלְהוּ עֲלָמִין דִּהָא בְּכַלְהוּ עֲלָמִין אֲשַׁתְּפַח יִתִּיר מַחֲיָוִי (הַצַּדִּיק עַל אֵף שֶׁנִּפְטַר מִזֵּה הָעוֹלָם, לֹא הִסְתַּלַּק וְלֹא נִאָּבַד מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, שֶׁהָרִי בְּכָל הָעוֹלָמוֹת נִמְצָא הוּא יוֹתֵר מִבְּחִיּוֹ). כִּי אִז בְּשֵׁעָה שֶׁהַפְּשִׁיטוֹ

את גופם הגשמי והחמרי נשארו אצלם רק אורות בלי פלים. ועל-פן גדולי מבחרי הצדיקים חיים לעולם, כמאמרם ו"ל (ברכות יח.): צדיקים [אפלו] במיתתן קרויים חיים, ועל-פן דיקא אז הם זוכים לקרב נשמות ישראל יותר מבחיהם.

וזה סוד השמחה שעושים בל"ג בעומר, ביום הסתלקות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, אשר בודאי בחיים חיותו עבר עליו מה שעבר, והיתה עליו מחלקת גדולה, עד שרצו להרגו, והכרח להחביא עצמו בתוך המערה שלש-עשרה שנה, ואפלו אחר-כך כשיצא, התלוצצו ודברו עליו: "טהר בר יוחאי את העיר טבריה" (שבת לג), אבל אחר הסתלקות, שנה יומא דהלולא שלו, אז נתגלה אורו לכל העולם פלו, פי השאיר אחריו ספרים קדושים, ספרי הזהר והתקונים, אשר מזהירים ומאירים את אמתת מציאותו יתברך באור נורא ונפלא מאד; ועל-פן יום ל"ג בעומר, יום הסתלקות של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, הוא יום גדול ונורא מאד, יום שמחה בכל העולמות, ובפרט בעולם הזה, וזה כלל כל ימי ההלולות של כלל גדולי מבחרי הצדיקים, שבחיים חיותם עסקו לקרב בני-אדם אליו יתברך, ועברו עליהם צרות ויסורים, מחלקת ומריבות, חרופין וגדופים, בזיונות ושפיכות דמים, מכל מיני רשעים

ארוזים, אשר עסקו להעלים ולהסתיר את גדלתם, ולרחק את נשמות ישראל מהם, וביום הסתלקותם מזה העולם, שאז נתגברה הנשמה על הגוף, ונתפרדה החבילה, ונשארה רק הרוחניות, כי הגוף לקבר יובל, והנשמה הרוחנית נשארת קיימת בתוספת אור, ומה גם שהשאירו אחריהם ספרים קדושים ונוראים מאד מאד, המקרבים את בני אדם אליו ותברך, אזי עושים יום הלולא ויום שמחה ביום הסתלקותם. כי אין לך עוד יום שמח כיום זה, שהנשמה הרוחנית מאירה בכל העולם, ומי שרק רוצה לעיין בספריהם הקדושים והנוראים, ולהנות מזיו אורם, יכול בלי שום מניעה ועכוב כלל להשיג את אורם הרוחני; ועל-כן גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם, ולכן מדליקים גרות ביום הסתלקותם, כי אז מאיר אורם יותר בעולם. ולכן ביום הקדוש והנורא ל"ג בעומר, הוא שמחתם של כלל ישראל, שאז הוא יומא הלולא רבא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, וכן השאיר אחריו ספרים פארו אשר מחיים נשמות ישראל, מי שרק הוגה בהם. כי מי שרגיל בלמוד ספרי הזהר והתקונים, מתעורר מאד מאד בתשובה, כי הלשון הקדושה של הזהר והתקונים מעוררת את האדם מהשנה, ומכל שכן וכל שכן מי שזוכה גם להתעמק בהם ולהבין את רוחניות חיות אלקותו ותברך המצמצמת בתוך הדרושים הנוראים והנפלאים האלו. על-כן אשרי ואשרי

הָאִישׁ הַזּוֹכֶה לְבֹא אֶל הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל הַתְּנַא
הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאִי בְיוֹם הַהִלּוּלָא שְׁלוֹ, שְׁאֹ
בְּיָדָאִי יִקְבַּל מִמֶּנּוּ אִוְרוֹת צַחְצַחוֹת, אִוְרוֹת עֲלִיוֹנִים, וְכֵן
אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּא אֶל צִיּוֹנָם הַקָּדוֹשׁ שֶׁל גְּדוּלֵי הַצַּדִּיקִים
הַגְּדוּלִים בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה בְיוֹם הַסְּתַלְקוּתָם דִּיקָא,
שְׁאֹ יִקְבַּל מֵהֶם מִתְּנֻת גְּדוּלוֹת, וְיִזְכֶּה לְהַתְעוֹרֵר וּלְחַזֵּר
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל יָדָם.

ג.

צְרִיף שְׁתַּדַּע, אָהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ
וְהַנּוֹרָא ל"ג בְּעֶמֶר, יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, הוּא יוֹם בְּהִיר וְשִׁמַּח עַד מָאד, יוֹם
שְׁמַאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעַל-כֵּן בְּיוֹם הַזֶּה יְכוּלִים לְפַעַל
הַרְבֵּה אֲצִלוּ יִתְבַּרֵּךְ כָּל מָה שְׁצָרִיכִים, כִּי יְמֵי הַסְּפִירָה הֵם
יְמֵי אֲבָל, שְׁבֵהֶם נִסְתַּלְקוּ תַלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁקָנְאוּ זֶה
בְּזֶה, וְלֹא כִבְדוּ זֶה אֶת זֶה (עֵין יְבֻמוֹת סב:), אֲשֶׁר זֶה כָּלֵל
הַמַּחְלָקֶת שֵׁשׁ בְּעוֹלָם בֵּין הַתַּלְמִידִים, שְׁלֹא שְׁמָשׁוּ כָּל
צָרְפָם, וְעַל-יְדֵי הַמַּחְלָקֶת גּוֹרְמִים לְעֲצָמָם וּלְכָל הָעוֹלָם רְעָה
גְּדוּלָה, כִּי כָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִין וְהַמְרִירוֹת שְׁעוֹבְרִים בְּעוֹלָם,
הֵם רַק עַל-יְדֵי הַמַּחְלָקֶת וְהַמְרִיבוֹת, שְׁנַעֲשׂוֹת עַל-יְדֵי
הַתַּלְמִידִים שְׁלֹא שְׁמָשׁוּ כָּל צָרְפָם. כִּי בְּאֵמַת הַצַּדִּיק הַגְּדוּל,
בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מָאד, כָּל מְגַמְתוֹ הִיא לְגִלוֹת

וּלְפָרְסָם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, לְהוֹרוֹת וּלְגַלוֹת, שְׂאִין
 בַּלְעָדָיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וּבְכָל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שֵׁם אֱלוֹפוֹ שֶׁל
 עוֹלָם, אֲתָה הוּא קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְאַתָּה הוּא מְשֻׁנְבָרָא
 הָעוֹלָם, וְדוּמָם, צוּמָח, חַי וּמְדַבֵּר, הֵם כִּסֵּא וּלְבוּשׁ לְאַלְקוּתוֹ
 יִתְבַּרֵךְ, וְאִין בַּלְעָדָיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וּבִידִיעוֹת אֵלֹו נִתְרַבָּה
 הַשְּׁלוֹם; וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת סד.):
 תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, כִּי זֶהוּ עֵקֶר עֲבוּדָתָם
 שֶׁל תְּלַמִּידֵי הַחֲכָמִים, לְהַשְׁלִים כְּוִנַּת הַבְּרִיאָה, לְגַלוֹת אִיךָ
 שֶׁהַכֹּל לְכָל אֱלֻקוּת גְּמוּרָה הִיא, שְׁזֶה נִקְרָא שְׁלוֹם — לְשׁוֹן
 שְׁלֵמוֹת, וְעַל-כֵּן שְׁמוֹ יִתְבַּרֵךְ הוּא שְׁלוֹם (שְׁבַת י.);
 וּכְשֶׁהַתְּלַמִּידִים מְקַבְּלִים אֶת הַלְמוּד הַזֶּה מְרַבֵּם אֲזַי מְכַבְּדִין
 זֶה אֶת זֶה, וְשׁוֹרָה בִּינֵיהֶם שְׁלוֹם וְאַהֲבָה גְּדוּלָה, וְאֲזַי עוֹזְרִין
 זֶה לְזֶה, לֹא-כֵן אִם נִתְקַלְקַל הַשְּׁלוֹם בִּינֵיהֶם, הִינּוּ שְׂאִינָם
 מְשַׁמְשִׁין אֶת רַבָּם כֹּל צָרָפָם, אֲזַי מְחַרְפִּין וּמְבַזִּין וּמְכַנְיְעִין
 אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי, וְגוֹרְמִים חֲרָבַן בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן
 בֶּר יוֹחָאֵי, מְבַחֵר תְּלַמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, זָכָה לְשִׁמְשׁ אֶת רַבּוֹ
 כָּל צָרָכוֹ, כִּי קָבַל פִּי-שְׁנַיִם מְרַבּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הָאִיר אֶת כָּל
 הָעוֹלָם כְּלוֹ עִם אֱלֻקוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ וּבִסְפָרָיו הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵנִיחַ
 אַחֲרָיו בְּרַכָּה, שֶׁהֵם סִפְרֵי הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים, שְׁמִי שָׂרָק הוֹגָה
 בָּהֶם, יִשְׁבִּיעַ אֶת עֲצָמוֹ עִם אֹר אֱלֻקוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ. וְעַל-כֵּן
 דִּיקָא בְיוֹם הַהִלּוּלָא שְׁלוֹ, יוֹם הַהִסְתַּלְקוּת, שְׂאֲזַי זָכָה
 לְהַפְרִיד אֶת נַשְׁמָתוֹ מִגּוּפוֹ, אֲזַי מְאִיר אֹרּוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת

ובפֶּרֶט בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְעַל-כֵּן הוּא יוֹם שְׂמֵחַ, יוֹם תְּדוּנָה, יוֹם
 שְׂיִכּוּלִים לַפֶּעַל בּוֹ כָּל הַיְשׁוּעוֹת בְּעוֹלָם. וְעַל-כֵּן נוֹהֲגִין
 לַעֲשׂוֹת גַּם חֲתָנוֹת וּשְׂאָר מְלֵי דְשִׁמְחָה בַּיּוֹם הַזֶּה. וּבִיּוֹתֵר
 נוֹהֲגִים לְהַדְלִיק מְדוּרוֹת וְאוֹרוֹת לְכַבּוֹד הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, כִּי הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם מְאִיר וּבְהִיר אוֹרוֹת
 עֲלִיוֹנִים, אוֹרוֹת צְחָצְחוֹת. אֲשֶׁרֵי מִי שְׁיִקְבֹּל אֶת לְמוּדוֹ
 הַטּוֹב, שֶׁהוּא גְלוֹי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּחְדִּיר בְּעַצְמוֹ אֶת אֲמַתַּת
 מְצִיאוֹת יִתְבָּרַךְ, וַיַּדַּע שֶׁהַכֹּל אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת הוּא הַכֹּל, וְאֵין
 בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה בְּשָׁלוֹם וּבְאֵהָבָה,
 בְּאַחֲרָה וּבְכָרְעוֹת עִם כָּלֵם, אֲשֶׁר זֶה הַמַּתְנֶה הַכִּי גְדוֹלָה
 שְׂיִכּוּלִים לְקַבֵּל מֵהַצַּדִּיק הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא, וְהִיא — גְלוֹי
 אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וּלְחַפֵּשׂ
 וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא גַם בּוֹ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. כִּי כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל הוּא
 בְּנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִמוֹ שְׂכֵתוֹב (דְּבָרִים יד, א):
 "בְּנִים אַתֶּם לַהֲנוּי" אֱלֹקֵיכֶם" וְגו'; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁמַקְבֵּל אֶת
 הַלְמוּד הַזֶּה, וְאֵז יִהְיֶה בְּשָׁלוֹם וּבְאֵהָבָה, בְּאַחֲרָה וּבְכָרְעוֹת עִם
 כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל.

ד.

צְרִיף שְׂתַדַּע אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיִּקָּר! אֲשֶׁר בַּיּוֹם הַקְּדוֹשׁ
 וְהַנּוֹרָא ל"ג בְּעָמֶר, יוֹמָא הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, אֵז מִתְחַלֵּת לְהָאִיר קַבְלַת הַתּוֹרָה

שֶׁמִקְבָּלִין בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, אֲשֶׁר הוּא הַטוֹב הָאֲמִתִּי וְהַנֶּצְחִי שָׁאִין טוֹב אֲלֵא תוֹרָה (אֲבוֹת ו, ג), שְׁנֵאֲמַר (מְשָׁלֵי ד, ב): "כִּי לִקְחַ טוֹב נִתְּתִי לְכֶם", וְעַל-כֵּן בְּל"ב יָמִים הִרְאִישׁוּנִים מִיְצִיאַת מִצְרַיִם עַד הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּל"ג בְּעֹמֶר, עוֹסְקִים בְּזוֹכוֹ וּבִטְהָרַת הַל"ב, לְטַהַר וּלְתַקֵּן אֶת מַדוֹת הָאָדָם הַקְּשׁוּרוֹת בְּלֵב, וּמִיּוֹם ל"ג בְּעֹמֶר עַד חַג הַשְּׁבוּעוֹת יֵשׁ טו"ב יָמִים, שָׂאזְ כָּבֵד מִתְחִיל הַטוֹב שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁהוּא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. כִּי בְּאַמֶּת כָּל הַצְּרוֹת, הַיְסוּרִים וְהַמְרִירוֹת, הַמְּחַלְקוֹת וְהַמְרִיבוֹת, שֵׁישׁ בֵּין בְּנֵי-אָדָם הֵן רַק מִחֲמַת עֲקֻמוּמִיּוֹת הַלֵּב, מִחֲמַת שָׂאִין לְאָדָם מַדוֹת טוֹבוֹת, עַל-כֵּן לְבוֹ הוּא לֵב רַע, וְתַמִּיד מְסַפֵּל בְּעֵין רָעָה עַל זולתו, וּמִזֶּה בָּאוֹת כָּל הַצְּרוֹת וְהַיְסוּרִין, הַמְּחַלְקֵת וְהַמְרִירוֹת שֶׁסּוֹבְלִים, אֲבָל תִּכְף-וּמִיד כְּשֶׁזּוֹכִין לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה — נִגְלָה וְנִסְתָּר, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּלָּה הַטו"ב שֶׁבְּבְרִיאָה וְהַטו"ב שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצֵאִים אֶת הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁנִּקְרָא טוֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה, ט): "טוֹב הַיְוָיָה לְכָל". וְעַל-כֵּן דִּיקָא בְּיוֹם הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה — ל"ג בְּעֹמֶר, הוּא יוֹם שְׂמֵחָה, יוֹם חֲדוּנָה, כִּי אֲזַ סְפָרְנוּ כָּבֵד ל"ב יָמִים, כְּדֵי לְתַקֵּן וּלְטַהַר וּלְזַכֵּךְ אֶת הַלֵּב מִכָּל מִינֵי מַדוֹת רָעוֹת וְתַאוֹת מְגַנּוֹת, וְזָכִינוּ לְפִשְׁט אֶת הָעֲקֻמוּמִיּוֹת שֶׁבְּלֵב, וְעַל-כֵּן עֲכָשׁוּ מִתְחִלִּים הַטו"ב יָמִים לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה. וְלָכֵן רְאוּי לְשַׂמַּח מְאֹד מְאֹד בְּיוֹם הַקְּדוּשׁ

והנורא הזה, ולהרבות בלמוד התורה הקדושה, ובפרט בפנימיות התורה הקדושה, שהוא הזוהר והתקונים, ולקבל על עצמו קבלות טובות וחקקות להבא, כי היום הזה מסגל לטו"ב.

ה.

צריך שתדע אהובי, בני היקר, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמורה היא, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, וכל מה שאתה רק רואה ושומע ומרגיש, הכל לכל אלקות גמורה היא, ואי אפשר לתפס את ההשגה והדעת הזו אלא על-ידי הצמצום, שזה כלל הימים, שכל יום יום הוא צמצום בפני עצמו, ועל-פן בכל יום יום עובר על האדם מה שעובר, קטנות וצמצומים וירידות וחלישות הדעת ובלבולים אחרים, כי כל יום יום הוא מדה בפני עצמה לקבל בו את אמתת מציאותו יתברך, ואלמלא הימים שהם כלל הצמצומים, לא היו משיגים שום השגה כלל, כי היה נעשה רבוי אור שגורם שבירת הפלים. וזה סוד ספירת העומר שהיא מצנה קדושה ונוראה מאד מאד, מצות עשה מהתורה, לספור את הימים, הינו מעת יציאת מצרים שיוצאים מהמצרים והגלות שלו, עד קבלת התורה, שהיא גלוי אמתת מציאותו יתברך, מצנה לספור כל יום יום, לידע שאי אפשר להשיג אורו האין סוף ברוך הוא,

שהיא התורה הקדושה, שהיא חכמתו יתברך, אלא על-ידי הזמנים והמדות, לידע שכל יום ויום הוא יום, אף עקר עבודתנו, להעלות ולהגביה את היום והזמן אל למעלה מן הזמנים והזמן, שזו תהיה עבודת משיח צדקנו, לבטל את הזמן והצמצום, הינו שישגיגו תמיד את אמתת מציאותו יתברך, ויקים אז (וכריה יד, ז): "והיה יום אחד הוא ינדע להנניח לא יום ולא לילה"; כי אז בהתגלות האור הנפלא הזה אשר הפל לכל אלקות גמורה היא, אז נתבטלו כל הצמצומים, וזה יום השמחה והחדנה שיש בל"ג בעומר, הלולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי, כי ממנו התחילה התנוצצות הגאולה, על-ידי שגלה סודות התורה, הינו את אמתת מציאותו יתברך בכל העולם, ועל-פני היום הקדוש והנורא הזה הוא יום התנוצצות הגאולה, ועל היום הזה נאמר (שם יד, ח): "והיה לעת ערב יהיה אור"; כי הגלות דומה ללילה (פסיקתא וישלח), ועקר קיומנו בערב ובלילה הארוך הזה, שהיא הגלות המרה והנמחרת, דיקא על-ידי למוד סתרי תורה, שהם הזהר והתקונים וכל סודות הקבלה, שעל-ידי-זה נתבטל החשף והלילה, ומאיר האור אין סוף ברוך הוא. ועל-פני דיקא ביום ל"ג בעומר, יום הלולא רבא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שגלה את כלל סתרי תורה, דיקא ביום הזה נעשה לילה ליום, וזהו כלל המדורות והאורות שנוהגים להדליק ולהאיר, ונעשה לילה

ביום יאיר, מרב האור שהאיר התנא הקדוש בעולם; אשרי מי ששם לבו ונפשו אל תוף סתרי תורה, ומדבק את עצמו לספרי הזהר והתקונים, שיאיר את נפשו באורות צחצחות, עד שתתבטל כל גלותו וצרותיו ויסוריו המרים, ויזכה להאיר על עצמו אור נערב, אור נפלא; אשרי לו בזה ואשרי לו בבא!

.1

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! ביום הקדוש והנורא הזה ל"ג בעמר, הלולא רבא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, אז צריך לקבל על עצמו יותר מצנות עשה של "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח), שאמר התנא הקדוש רבי עקיבא, שהמצנה הזו היא כלל גדול בתורה (עין ירושלמי גדרים ט, ד), הינו כי כל התורה תלויה במצנות עשה של "ואהבת לרעך כמוך", לאהב את זולתו כמו שאוהב את עצמו, וכמו שאין אדם רוצה לראות חוב לעצמו, בן אסור לו לראות חוב לזולתו, אלא צריך להשתדל לאהב כל בר ישראל כמותו, וכמו שאדם יעשה כל מיני פעולות שבעולם העקר לחפש ולבקש ולמצא בעצמו זכות, כמו-כן צריך כל בר ישראל לחפש ולבקש ולמצא בזולתו נקודות טובות, ולדונו לכף זכות. ותלמידי רבי עקיבא לא שמעו בקול רבם, ועל-כן מתו בימי העמר, על שלא נהגו כבוד

זה בנה, ולא היתה ביניהם אהבה, ובנדאי היו צדיקים, אך לא הלכו במדות החסד והרחמים על זולתם, וכל אחד ואחד הסתפל רק על הרע שבחברו, ולא על הטוב שבו, ועל-ידי-זה עקרו נשמות ישראל משרשן, כי כשאין דנים את נשמות ישראל לכף זכות, על-ידי-זה מרחיקים אותן לגמרי, כי צריכים להשתדל לדון את כל בר ישראל לכף זכות, ולמצא בו נקודת טובות, ולהחזירו בתשובה שלמה אליו ותברך, וזה זוכים רק על-ידי שמוצאים ומחפשים בזולתו נקדה טובה. ותכף-ומיד שמוצאים בזולתו נקדה טובה על-ידי-זה מעלים אותו מהרע שלו ומכניסים אותו אל הטוב, שהיא התורה והקדוש-ברוך-הוא. וזה עקר הדרך להחזיר בני-אדם בתשובה — למצא בהם רק את הטוב ולדונם לכף זכות, ועל-ידי-זה מחזירים אותם אל התורה הקדושה ואל הקדוש-ברוך-הוא (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רפב). וזו היתה דרכו של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי אחר שיצא מהמערה, שראה זקן רץ עם שני בדי הדסים, ושאלו: "בעבור מה זה?" ואמר: "אחד בעבור 'שמור' ואחד בעבור 'זכור'". ענה ואמר לבנו רבי אלעזר: "ראה כמה חביבין המצוות לבני ישראל" (שבת לג.). וקדם לכן בכל מקום שנתן עיניו — נשרף, אבל אחר-כך מצא נקדה טובה אצל כל בר ישראל, כי כך קבל מרבו רבי עקיבא, שהיה נכנס בשלום ויצא בשלום (עין חגיגה טו:).

ועל-כן נתגלגלה הזכות על-ידי התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שעל ידו נתוספו ארבע מאות ספסלים בבית-המדרש, כי סלקו את שומר הפתח שהעמיד רבן גמליאל, ואמר: כל תלמיד שאין תוכו כברו אל יכנס לבית-המדרש (ברכות כח.). ועל-כן היום הקדוש והנורא הזה ל"ג בעומר, יום ההולא של התנא רבי שמעון בר יוחאי, הוא יום קדוש, שבו מאיר הטוב שבכל בר ישראל. ועל-כן ביום הזה יכולים להחזיר את כלל נשמות ישראל אליו יתברך, על-ידי הלמוד שלמד התנא הקדוש רבי עקיבא ותלמידו התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, את הכלל גדול בתורה, שכל התורה תלויה בו, והיא מצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך" — לאהב את כל בר ישראל כנפשו, ולמסר את נפשו להקים בתי-כנסיות ובתי-מדרשות בכל עיר ועיר, ולהרבות בשיבות, ולקבץ את כל נשמות ישראל לתוכן, וללמד להן את תורתו יתברך. כי זה לעמת זה — קול המולה של רמי מנסר ברקיע, קולם הטמא של כלל אמות העולם המלאים באמונות טפלות, אשר מקור טמאתן בא מרמי, וכל המסיתים והמדיחים זה אלפים שנות גלותנו באים ממלכות רמי המתפשטת בכל העולם כלו, והם היו אלו שהרגו את התנא הקדוש רבי עקיבא, וסרקו את בשרו במסרקות של ברזל, ולא יכלו לסבל את למודו הטוב שגלה את הכלל הגדול שבתורה — לאהב את כל בר ישראל,

וכן תלמידו התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, היה צריך
 לברוח ממלכות רמי, ולהחבא במערה י"ג שנים. פי קלפת
 מלכות רמי היא קלפה עצומה שעם ישראל סבל ממנה זה
 אלפים שנה, שהם כלל הכפירות והאפיקורסות והחכמות
 החיצוניות והמדמות שנמשכות מהם, והמסיתים והמדיחים
 והערב-רב שנתערב בינינו, עושים פרצות בנפשות ישראל,
 על-ידי שמכניסים גם בהם את החכמות החיצוניות,
 החכמות של הבל, הכפירות והאפיקורסות, עד שאין
 מתבישים לדבר נגדו ותברך בריש גלי, ומעבירים על הדת
 מליונים מאחינו בני ישראל בעוונותינו הרבים. ועל-כן
 דיקא ביום הקדוש והנורא הזה, יום ל"ג בעומר, שהוא יומא
 הלולא רבא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, הוא
 יום סגלה לקבץ את כלל נשמות ישראל, ולהכניסם תחת
 כנפי השכינה, ולגלות ולפרסם להם את אמתת מציאותו
 ותברך, ולהכניסם אל בתי-כנסיות ובתי-מדרשות ולישיבות,
 ללמד עמהם את תורת הני"ה, ולא להתפעל משום בריה.
 פי היום הקדוש והנורא הזה מסגל להכניע את קלפת
 מלכות רמי, שממנה נתפשטה האמונה הטפלה, שסובלים
 ממנה כלל נשמות ישראל במשך כל ימי גלותנו, ועל-כן
 דיקא ביום הזה התחילה התנוצצות הגאולה, פי כשזה קם
 זה נופל (רש"י בראשית כב, כג; ועין פסחים מב:), כשקמה
 מלכות דקדשה על-ידי גלוי אמתת מציאותו ותברך בסתרי

תורה, על-ידי-זה נופלת מלכות הרשעה, מלכות רמי הרשעה, ומבטלים את כלל המסיתים והמדיחים והערכב רב שנתפשטו על נשמות ישראל; ולכן אשרי מי שעוזר לזה, לבנות בתי-כנסיות ובתי-מדרשות ושיבות, ולקבץ את נשמות ישראל, ולהכניסן בתוכם, וללמד עמהם תורת השם יתברך, ובפרט סתרי תורה שגלה התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, שעל-ידי למודו הטוב של התנא הקדוש הזה נזכה להגאל. כמו שאמרו (זהר נשא קכד): בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא (בחבור הזה שהוא ספר הזהר, יצאו בו מהגלות); כי על-ידי למודו הטוב של התנא הקדוש הזה, נזכה לצאת מן הגלות המרה והנמקרת שאנו נמצאים תחת מלכות רמי הרשעה, שהם כלל העבודות זרות והחכמות החיצוניות, הכפירות והאפיקורסות, שמתפשטות בעולם, על-ידי המינים והערכב-רב שבכל דור ודור המתערכים בינינו, ועלינו לעקר אותם מאתנו, ולהזרים את אור התורה והאמונה וגלוי אלקות בנשמות ישראל ובכל העולם כלו, ודיקא על-ידי-זה נזכה להגאל גאלת עולם.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מִי שְׁזוֹכָה
לְהִיּוֹת בְּל"ג בְּעֶמֶר בְּצִיּוֹן הַתְּנָא הָאֱלָקִי
רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי בְּמֵרוֹן, יִזְכֶּה לְקַבֵּל
הַרְבֵּה מִתְּנוֹת מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד מֵה שְׁרוּצָה
וְצָרִיךְ, כִּי בְּל"ג בְּעֶמֶר, אִזּוּ הוּא יוֹם
הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, הֵינּוּ
יוֹם הַחֲתָנָה שְׁלוֹ, וְכִמוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּיוֹם
הַחֲתָנָה הַחֲתָן מָלֵא שְׂמֵחָה, וְכֹל מֵה
שְׂמֵבֶקְשִׁים מִמֶּנּוּ הוּא נוֹתֵן, כְּמוֹ-כֵן
וְיֹתֵר מִכֵּן הַתְּנָא הַקָּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר
יוֹחָאִי, הוּא הַחֲתָן, וּמִי שֶׁבָּא לְחֲתָנָתוֹ
שֶׁהִיא בְּל"ג בְּעֶמֶר, יִקַּבֵּל מִתְּנוֹת מִמֶּנּוּ
כָּל אֶחָד מִבְּקָשׁוֹ וְצָרְכָיו.